

mange konkrete kortsigtede initiativer, der kan være med til at fylde det ud.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 27:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af reglerne om særlig støtte til børn og unge.

Af Anne Baastrup (SF) m.fl.
(Fremsat 14/12 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henriette Kjær):

For regeringen er det centralt at gøre en indsats for de svageste grupper i samfundet. Børn og unge, der er anbragt uden for hjemmet, er en meget udsat gruppe. Disse børn og unge kommer ofte fra en meget belastet baggrund, og de fortjener, at vi gør os umage for at sikre dem bedst mulige opvækstvilkår. De fortjener at få en fair chance for et godt liv.

Derfor vil jeg følge indsatsen over for disse børn og unge meget tæt, og noget af det første, jeg har gjort som minister, har været at starte en debat om kvaliteten på de private opholdssteder. Jeg vil også pege på, at vi i Socialministeriet har iværksat et kvalitetsprojekt på anbringelsesområdet.

Der er bred enighed om, at det er vigtigt, at anbragte børn oplever en stabil barndom og bevarer kontakten til deres familie. Det er imidlertid regeringens opfattelse, at lovgivningen i dag indeholder muligheder, der sikrer dette. Service-loven understreger allerede, at det er centralt, at børn oplever sammenhæng i barndommen. Det

er f.eks. muligt at træffe aftale om, at den tidligere opholdskommune fortsat skal være handlekommune, således at kontinuiteten kan sikres, selv om en familie flytter ofte.

Skal anbringelsesstedet ændres, kræver dette forældrenes samtykke. Hvis dette ikke opnås, skal betingelserne for en fortsat anbringelse uden samtykke være opfyldt. Samtidig har forældrene og unge, der er fyldt 15 år, mulighed for at klage over kommunens valg af anbringelsessted til Det Sociale Nævn.

Samtidig er det min opfattelse, at en udvidelse af kredsen af klageberettigede ikke vil øge kontinuiteten i anbragte børns og unges opvækst. Tværtimod vil det øge risikoen for, at barnet eller den unge bliver midtpunkt i en strid med mange modstridende interesser.

Endelig vil jeg fremhæve, at loven understreger, at børns og unges problemer så vidt muligt skal afhjælpes i hjemmet eller i det nære miljø. Det betyder bl.a., at det kan overvejes at anbringe barnet eller den unge hos familiemedlemmer eller andre i det nære miljø, hvis anbringelse kommer på tale.

På den baggrund er det regeringens opfattelse, at det fremsatte forslag ikke bringer indsatsen videre i den rigtige retning, og derfor afviser vi forslaget.

Jeg vil gerne holde fast i, at vi løbende skal arbejde på at forbedre forholdene for denne gruppe af børn og unge, derfor indgår jeg gerne i drøftelser af konkrete forslag til forbedring af indsatsen.

Foreløbig vil jeg sørge for, at debatten om opholdssteder bliver fulgt op, og at området bliver grundigt belyst. Jeg vil nøje følge kvalitetsprojektet på anbringelsesområdet og hurtigt tage nye initiativer, hvis det viser sig nødvendigt.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå, at socialministeren mener, at det hele er så godt. Men hvis det var sådan, at socialministeren havde fulgt med i den sociale debat her inden for de sidste par år, så ville socialministeren også have opdaget, at der altså var nogle hovedproblemer. Der er nogle store huller i lovgivningen.

Hvis man sætter det på spidsen: Det eneste sted, hvor det er nødvendigt med en lovgivning, hvis det var sådan, at kommunerne i øvrigt overholdt loven, er, at Den Sociale Ankestyrelse skal have kompetence til at holde fast i en afgørelse truffet af den oprindelige handlekommune.